

Justisdepartementet
Postboks 8005, Dep

0030 OSLO

JUSTISDEPARTEMENTET	
27 MAR 2009	
SAKSNR.:	200807634
AVD/KONT/BEH:	LOV/EP/TFJ
DOKNR. 19	ARKIVKODE:

Deres ref.
2008 07634
EP TFJ/mk

Vår ref.
JFH

Oslo
25. mars 2009

FORSLAG TIL ENDRING I INKASSOFORSKRIFTEN

Vi viser til departementets brev av 22.12.2008 vedlagt høringsnotat med fremlegg om å redusere maksimalsatsene i inkassoforskriften. Konkret går forslaget ut på følgende:

- Reduksjon av antall kravsgupper i forskriftens kap 2 fra 10 til 5 slik at laveste sats skal gjelde for de grupper som slås sammen.
- Forlenge perioden fra 28 dg til 42 dg før en inkassosak skal regnes som tung.
- Vurdering av om kreditor selv bør dekke deler av inkassoomkostningene.

Finansieringsselskapenes Forening går i mot forslagene av følgende grunner:

1. Forslaget innebærer et brudd på inkassolovens bærende prinsipp og krever trolig lovendring.
2. Norge har i dag antakelig et av verdens mest effektive inkassobransjer. Forslaget vil, dersom det blir gjennomført, trolig redusere denne effektiviteten.
3. Forslaget vil neppe føre til reduserte kostnader for skyldnere som ikke gjør opp for seg.

Ad 1

Inkassolovens § 17 bygger på en erstatningsrettslig tankegang – den som påfører noen et tap, bør dekke tapet. Begrunnelsen er 2-delt. Skyldneren skal stimuleres til å betale rettidig (preventiv funksjon) og kreditor skal få dekket utgifter som følger med mislighold (reparativ funksjon). Den reduksjon som forslås gjennom forskriftsendringen, er såpass stor at den bryter med dette bærende prinsipp. Det kan ikke være særlig tvil om at forslaget vil innebære en omlegging av dagens betalingsstruktur og at fordringshaver fremover må bære en større del av utgiftene knyttet til inkasso enn i dag. I denne forbindelse er det grunn til å minne om at koblingen til Rettsgebyret ble forlatt i 2002 og at Inkassosatsen nå er knyttet til KPI.

Etter vår oppfatning kan en slik prinsipiell endring ikke gjennomføres kun som en forskriftsendring uten noen forutgående diskusjon om hva slags innfordringssystem man egentlig ønsker i Norge.

Ad 2

Norske inkassobyråer har i europeisk sammenheng en høy utenrettslig løsningsgrad – også sammenlignet med de nordiske land. Dette skyldes en effektiv inkassobrandsje, men også at dagens salærregime påvirker betalingsstrømmende positivt. De fleste saker blir løst uten bruk av rettsapparatet.

For både forbrukere og næringsliv er fakturakreditt ved salg av varer og tjenester en svært hensiktsmessig ordning, men også forbundet med betydelig risiko. Et effektivt innfordrings-system er derfor av svært stor betydning i de tilfelle mislighold oppstår. Endres disse forutsetninger, vil hverdagen bli vanskeligere for mange – både for leverandør og kunde. De betraktninger som i forslaget gjøres omkring avhjelp gjennom grundigere kredittvurderinger, har liten relevans for det store flertall av fakturakreditorer. Økt risiko må motvirkes gjennom mer bruk av forskuddsbetaling eller mer kompliserte betalingsløsninger der gjennomføring av ytelse mot ytelse blir mer sentralt. Vi vil tro at kunder i sin alminnelighet, neppe vil ønske en slik utvikling velkommen.

For næringslivet vil også økte restanser på utestående krav innebære økt kapitalbinding av betydelig størrelsesorden. Noen må betale for dette – og i siste omgang er det forbrukere eller skattebetalere som må ta regningen. Det er derfor viktig at man ikke fjerner de insitamentene i dagens ordning som gjør at de som har penger til å gjøre opp for seg, har et ønske om å gjøre dette ved forfall eller så raskt som mulig etter dette.

Ad 3

Det er vanskelig å ha oversikt over forslagetets kostnadmessige konsekvenser for skyldnerne. Forutsetter man at forslaget ikke påvirker løsningsgraden, vil reduserte maksimalsatser isolert sett innebære en besparelse. En slik forutsetning vil imidlertid neppe slå til. Dersom virkningen er økt bruk av rettslige skritt, vil kostnadene øke.

Videre er det hovedsakelig den skyldnermasse som gjør opp for seg før rettslig inndrivelse iverksettes, som vil ha glede av reduksjonene. Det er grunn til å anta at dette er en skyldnermasse der det skorter mer på betalingsviljen enn på betalingsevnen. De som virkelig har betalingsproblemer vil trolig være overrepresentert i de saker det tas rettslige skritt og da vil inkassosalæret relativt sett ha mindre betydning enn kostnadene ved det enkelte rettslige skrittet. En reduksjon av kostnadene ved rettslige skritt, vil derfor være mer treffsikkert enn en generell reduksjon av inkassosalærene.

Det er også grunn til å tro at dersom kreditor i større utstrekning må dekke kostnadene ved utenrettslig inndrivning, vil flere finne det mer attraktivt å innkreve utestående krav selv. Deler av inkassoprosessen vil da komme utenfor myndighetenes tilsyn og kontroll og også de klagemuligheter som i dag er etablert. For skyldnere vil dette kunne medføre større usikkerhet.

Avslutningsvis vil gjerne få peke på at sammenligninger med inkassosalærene i de andre nordiske land har begrenset betydning. Til det er hele systemet for inndrivning av utestående gjeld for ulik. I Sverige involveres offentlige myndigheter (Kronofogden) i mye større grad enn i Norge. Vi vil tro at en utvikling i svensk retning med bruk av mer offentlige ressurser ikke er ønskelig.

Det følger av det som ovenfor er sagt, at vi heller ikke er enig i at fordringshaver skal dekke større deler av utgiftene ved utenrettslig inkasso. I praksis skjer dette delvis allerede i dag ved at man blir enige om avdragsordninger som innebærer delvis ettergivelse av hovedstol og renter.

Med vennlig hilsen

FINANSIERINGSSKAPENES FORENING

Jan Fr. Haraldsen
Dir